

ὁ ἦχος, κι ἀκόμα καὶ τ' ἄρωμα ποὺ ξεχύνεται ἀπ' τοὺς κόρφους σου, ὅλα ἔχουνε ξελαγαριστεῖ καὶ τόσο πολὺ ἀπαλύνῃ ποὺ οἱ αἰσθησεῖς τὰ δέχονται χωρὶς νὰ τὰ νοιώθουν. Κ' εἶν' ὅλα μὲ τὴν ἴδια ἀτονία, σὰ μέσα στὰ ὄνειρα. Ἀκόμα κ' ἡ μουσικὴ τοῦ πιάνου, ποὺ στὴν πλαγινὴ κάμαρα ἄγνωστα χέρια τοῦ ζωντανεύουνε τὶς κρυμμένες ἁρμονίες, εἶναι σὰ νύχλι ἀφήσει τὸ βροντόχό της σὲ διαδοχικὲς ἀράδες ἀπὸ βελουδένιες κουρτίνες.

Ἔτσι νὰ περάσω τὴ ζωὴ μου ὁλόκληρη δὲν τὸ πιστεύεις πὼς τὸ μπορῶ;—

Κανέναν ἦχο τὰ χεῖλια μας δὲ βγάνουνε. Τὰ χέρια μας δὲν κουνιέονται. Ποτέ, ποτέ τὰ χέρια μας δὲ θὰ τὰ κουνήσουμε. Τὰ χάρδια εἶναι κάτι τι πολὺ βαρὺ γιὰ τὴ λεφτότητα τῆς ζωῆς μας. Τὸ μεθύσι μὲ τὸ κραισίων πορφυρένιο χεῖλιων, τῶν αἱματένιων κατωπόφυρω χεῖλιων, ποτέ, ποτέ δικό μας δὲ θὰ γίνῃ. Μόνο τὰ μάτια μου νὰ τᾶχω ἀριθμημένα πᾶνω στὴν ἡρεμὴ λίμνη τῶ δικῶ σου ματιῶν. Πόσο εἶσαι τώρα δική μου.... Κάθε σκέψη σου τὴ βλέπω νὰ περνᾷ πᾶνω στὸν καθρέφτη τῶ ματιῶ σου καὶ νὰ σκοτίζει γιὰ μιὰ στιγμή τὰ καθαρά νερά τῆς λίμνης. Κάθε σκέψη σου, κάθε σκέψη σου εἶναι δική μου. Καὶ στὸν κόσμο τῆς αἰώνιας σιωπῆς ποὺ ἐμεῖς ζοῦμε τώρα, τὰ σώματά μας εἶναι μόνο σὰ φωτεινοὶ ἀραχνοῦφρανοι πέπλοι, ριμένον ἀπάνω στὴ ματαιριότητα τῶν ψυχῶν μας. Ἐνοιοσε, καλή, ὦ καλή, μὲ τόσην ἔνταση ποτέ σου, πόσο δικός σου, κατὰδικός σου ὁλόκληρος ἐγὼ εἶμαι; Ὁλόκληρος, ναι, ὁλόκληρος, γιὰ πάντα, γιὰ πάντα.... Γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή.... γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή....

Δὲν τὸ πιστεύεις πὼς μπορῶ νὰ περάσω ἔτσι ὅλη μου τὴ ζωή;—

ΓΙΩΡΓΙΟΣ Ν. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ

4

Ἐκεῖ στοῦ δρόμου τὴ γωνιὰ τᾶγαπημένο δέντρο λυγιέται, σιέεται, δέρνεται ἀπ' τὸ σκληρὸ βορρῆ καὶ κεῖνο πιά ὑποτάχτηκε δυστυχισμένο κ' ἔρμο μὰ δὲ ζητᾷ βοήθεια μηδὲ παρηγοριά.

Πὼς γέρνουν τὰ κλωνάρια του λιγνά καὶ μαριμένα καὶ πάλι πὼς ὑψώνονται τρεμάμενα, δειλά! Μὲς στὸ βαθὺ τὸν λόνο του βλέπω τὴν ἴδια ἔμμενη ποὺ κακὴ μοῖρα μ' ἔξωσε καὶ δὲν ἀντέχω πιά....

Τὸ παραθύρι ἀνοίγοντας σὰν πέσει τὸ σκοτάδι μιὰν ὁμιλίαι σιγαλὴ θάρχισουμε οἱ δυό, αὐτὸ θὰ γέρνει ρυθμικά τὸ πράσινο κεφάλι καὶ γὰρ γιὰ τὸν ἀτέλειωτο θάνατο τοῦ μιλῶ καιημό,

γιὰ τὸν καιημό ποὺ πόλεμο βιαρὺ μοῦ ἔχει στημένα κ' ἐνῶ λυγίει καὶ δέρνει με κ' ἐνῶ μὲ τυραννεῖ, μοῦ ξαναλέει τὰ λόγια του τὰ παραπενομένα, μπροστά μου ξαναφέρνοντας τὴ θλιβερὴ μορφή.

Καὶ στὸ περβόλι τῶν θωρῶν τὰ φύλλα πεθαμένα, σωριάζονται, σωριάζονται στὰ πόδια μὲς μπροστά, τρεμάμενος τὰ χέρια μου φιλεῖ τὰ παγωμένα καὶ τοῦ φιλῶ τὸ μέτωπο γιὰ ὑστερὴν φορὰ....

5

Ἀπόψε στὸ περβόλι μου τὸ μαγικὸ
θὰ σὲ τραβήξω, ἀγαπημένη,
κάτ' ἀπ' τὴ γέφυρά μου Ἰτιά,
καὶ ζεῖ σιγὰ σιγὰ,
στὴν ἀγκυλιά σου ἀκοιμισμένη,
ἐνόσω ἡ Σελήνη θάναβει
χλωμότερη κι ἀπὸ γυνίκα πεθαμένη,
σιγὰ σιγὰ ψιθυριστά
θὰ σοῦ ἱστορήσω ἓνα ἔγα
τὰ θλιβερά μου μυστικά....

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣ!

ΤΑ ΔΕΚΑΧΡΟΝΑ ΤΟΥ "ΝΟΤΜΑ"

Μὰ, ἤρθανε ἀπειρα γράμματα γιὰ τὰ «Δεκάχρονα». Ἀπ' αὐτὰ δημοσιεύουμε εἰδὼ μερικὲς περικοπές, εὐχαριστώντας σύνωλα τοὺς φίλους ποὺ μὲ τόσο θερμὲς εὐχὲς ἤρθανε νὰ πανηγυρίσουνε μαζί μας.

Ὁ ποιητὴς ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ (ἀπὸ τὴ Μπαρτιάνα τῆς Γαλλίας): «Σὲ λίγὸ μπαίνει ὁ «Νοῦμᾶ» στὰ δέκα του τὰ χρόνια. Γεγάλὸς πολυσήμαντο γιὰ τὴ Ρωμιοσύνη. Θάθελα νὰν τὰ γιορτάσω καὶ γὰρ μὰ δυστυχῶς δὲ θὰν μπορέσω ἀλλιώτικα παρὰ στέλλοντάς σου δέκα σειρές τῶν βιβλίων μου νὰ πωληθοῦνε γιὰ τὸ «Νοῦμᾶ», μαζί μὲ τὴν ταχυκὴ μου τὴ συντρομή».

Ὁ ΘΕΟΔ. ΝΙΚΟΛΑΟΥΔΗΣ (ἀπὸ τὸ Κίεβο): «Γιὰ τὴ δεκαετηρίδα τοῦ «Νοῦμᾶ» σὺς στέλνω τὰ εἰδική μου συγγραμμάτῃ εὐχόμενός του νὰ μπεῖ καὶ στὰ εἰκοσὶ του χρόνια, δυατὸς κι ὁρατὸς, ὅπως φάνηκε ἴσαμε σήμερα, κάτου ἀπὸ τὴ φωτισμένη σας διεύθυνση».

Ὁ κ. ΜΟΛΙΝΟΣ (ἀπὸ τὴ Γε. ἔβη): «Ἐπιτρέψατέ μου νὰ εἰς συλαρῶ γιὰ τὰ δεκάχρονα τοῦ «Νοῦμᾶ» καὶ νὰ ἐπαναλάβω τὴν εὐχὴ τοῦ Παλαμά: Νὰν τὰ κατοστήσῃ».

Ὁ ποιητὴς ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΙΓΑΛΙΤΗΣ (ἀπὸ τῆς Σπέτσας): «... καὶ στὰ εἰκοσάχρονα, ἐνωμένοι στὴν Ἰδέα, νὰ

